

» но предава се пакъ на благостѣтъ ти.
» Изъ сѣмь увѣрена, че тѣ толкози голѣ-
» ма скърбѣ ще се обзрне единъ денъ на
» добро; защото ты си ми иж прово-
» дилъ, и ты самъ пакъ ще иж обзрни-
» шъ въ полъжъ и спасеніе-то имъ.

Злощастна-та майка тѣй се трѣде-
ше сама да се поутѣши.

А вѣдна-та Маргарита се придаде
въ крайно измѣнѣе, падна на Внагини-
нитѣ крака и искаше прошкѣ. Извика:
» Оувы! ако да можехъ да дамъ крѣвъ-тъ
» си, за да избавиъ това дѣте отъ
» разбойническитѣ рѣце, съ колко ра-
» достъ быхъ иж пролѣла до най по-
» слѣднитѣ капкѣ. Госпожо! опредѣли
» смъртъ ми, защото чувствувамъ да
» сѣмь достойна зарадъ нежъ. Изъ щѣ
» съ радостъ да умрѣ. »

» Умири се, рече ѝ Внагина-та, за
» вѣрно-то си расказнѣе достойна си за